

Bartomeu
Fons Pascual

2° ESTACIO

PREGÓ DE
SETMANA
SANTA

XI

Felanitx, 2013

A la comarca de Sant
Agustí, Jorició
Pfoz

ajuntament
de felanitx

Bartomeu Fons Pascual

pronuncià aquest Pregó

de Setmana Santa,

en el Convent de Sant Agustí

de Felanitx,

el divendres de Passió,

dia 22 de març de 2013

Voldria començar aquest senzill pregó, recordant que els nostres avantpassats ens han deixat una rica herència de la Passió de Jesús mitjançant tres recorreguts amb les respectives estacions del Via-Crucis.

1. El que es troba situat pels carrers centrals de Felanitx. “Els quadres de pedra d'aquest via-crucis foren col·locats per primera vegada o reposats l'any 1734 per iniciativa d'un frare franciscà que aleshores venia a captar a la nostra vila”. Relacionat amb aquest via-crucis hem d'esmentar la caiguda de la timba. “Aquesta timba era més llarga i més ampla que l'actual... L'any 1844, dia 31 de març, sortí, com de costum, a les cinc del capvespre, la processó dels dotze sermons (o via-crucis) que aquell temps es predicaven pels carrers davant les estacions en baix relleu de pedra que encara es conserven. Quan es predicava el sermó de la quarta estació, l'encontre de Jesús amb sa Mare, a l'indret de la timba, aquesta no pogué sostenir el pes de tanta gent que hi estava a damunt, escoltant el sermó, i s'enderrocà en una llargària de 22 passes. Més de 3.000 persones estaven reunides en un espai ben petit. Les que estaven damunt la timba caigueren mesclades amb les pedres i terra; les que estaven al carrer quedaren sepultades. 414 persones moriren quasi a l'acte i més de 200 quedaren ferides. Les conseqüències d'aquesta catàstrofe pesaren per molts d'anys damunt la vila” (Pere Xamena Fiol, *Història de Felanitx* –volum segon– pp. 187-188, Mallorca

1975). Actualment s'hi fa l'exercici del via-crucis el dissabte abans del Ram.

2. El del camí del Calvari. L'any 1852, segons el mateix Mn. Pere Xamena, foren erigits els primers via-crucis al camí del Calvari. En queden dues mostres a la façana de l'esglesieta. Dia 7 d'abril d'aquest any, dimecres sant, es practicà per primera vegada l'exercici del via-crucis amb unes meditacions compostes pel Rector Sebastià Serra. L'any 1902 les rajoles anteriors foren substituïdes per baix relleus de marès de l'escultor Miquel Arques i que foren beneïts per Mn. Antoni M^o Alcover, Vicari General, dia 9 de novembre de 1902. L'any 1972 foren substituïts per rajoles duites de València. I l'any 2009 foren refetes les figures pel Sr. Gabriel Bennàssar i col·locades en noves rajoles de ceràmica i, una vegada més ja malmenades intencionadament. S'hi puja actualment, fent l'exercici del via-crucis, el diumenge del Ram.

3. El del camí vell de Sant Salvador. "Els passos d'aquest camí daten de mitjan segle XIX. Anteriorment n'hi hagué uns altres costejats pel prevere Francesc Salleres Serra (1685)" (Pere Xamena Fiol – *Felanitx mot a mot*, 1991, p. 260). També restaurats l'any 2011, refetes les figures per l'esmentat Sr. Bennàssar i posades damunt rajoles de ceràmica. El dia del Ram de l'any passat s'hi féu l'exercici del via-crucis, amb motiu de la restauració, i per això no es va fer al Calvari.

La recordança dels esmentats tres via-crucis amb els seus anuals exercicis, són, endemés de la rica herència dels avantpassats, una demostració de la devoció dels felanitxers vers la Passió i Mort de Jesús. Sembla que els franciscans foren els grans propagadors de la devoció dels Passos i que antiga-

ment es feien amb més freqüència, molts de diumenges i festes. La participació nombrosa i popular de la gent roman ben palesa en la quantitat de persones que hi foren presents el dia de la caiguda de la timba.

La llarga història de les processons amb els nombrosos passos i les encertades representacions són igualment expressió de la vivència de la mateixa Passió, Mort i Resurrecció dins la història de la nostra ciutat.

Tot el que acab de recordar, voldria que aquest vespre fos objecte:

a) D'una aproximació a la realitat crua que visqué Jesús els seus darrers dies en el nostre món,

b) Un intent de situar-nos en la realitat actual en que celebrem aquesta Setmana Santa,

c) Quin és el missatge de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús i

d) Invitació a celebrar l'Any de la Fe.

a) Què sabem dels darrers dies de Jesús?

El renombrat historiador romà Tàcit ens informa que Jesús fou "condemnat a mort en temps del regnat de Tiberi pel governador Ponç Pilat" (*Anales*, 15, 44, 3). I Flavi Josefo hi afegeix aquestes dades: Jesús "atragué a molts de jueus i a molts d'origen grec. I quan Pilat, a causa d'una acusació feta pels homes principals d'entre nosaltres, el condemnà a la creu, els qui abans l'havien

estimat, no deixaren de fer-ho" (*Antigüedades de los judios* 18, 3, 3).

Segurament molts sabem que els evangelis ens ofereixen una narració molt detallada de la passió de Jesús. "Tot ens duu a pensar que la seva redacció es deu al treball d'uns escriptors experts que contenen la passió cercant en les sagrades Escriures el sentit profund dels fets" (José Antonio Pagola – *Jesús. Aproximación histórica* – PPC, Madrid 2007, p. 372).

Intentaré esbrinar –dins les possibilitats– el que sembla passà la darrera nit en que visqué Jesús a la terra, quan fou detingut per les forces de seguretat del temple. Segons l'estudi de J. A. Pagola, el que podem "concloure és que existí una confrontació entre Jesús i les autoritats jueves que havien manat arrestar-lo, i que el suprem sacerdot Caifàs i la classe sacerdotal dirigent, hi tingueren un paper destacat. Els investigadors més recents aproximen les seves posicions vers una reconstrucció bàsica dels fets".

"Segons l'evangelista Marc, el Sanedrí es reuneix durant la nit i condemna solemnement a Jesús per haver-se proclamat Messies i Fill de Déu. La seva actitud, segons el relat, provoca l'escàndol del suprem sacerdot que crida horroritzat. Aquell pobre home que està fermat allà davant ells no és el Messies ni el Fill de Déu: és un blasfem. El veredict del Sanedrí és unànim: Rcu de mort". (J. A. Pagola, *ibidem*, pp. 376-377).

Prescindint de si es va dur a terme aquesta condemna tal com la conta l'evangelista Marc, el que sembla és que queda clara la decisió, per part de la classe sacerdotal, d'eliminar a Jesús des del principi. Els motius serien perquè el veuen com un

profeta fals i que es converteix en un perill per a tots perquè revoluciona l'estabilitat del sistema i ataca la corrupció del temple. D'aquí vendria que el consell de Caifàs resolgués entregar-lo a Pilat, convenent-lo de que Jesús és un perill pel manteniment de l'orde públic amb el qual col·labora l'orde sacerdotal, cosa agradable a Roma. I aquests eren els motius que podien inclinar a Pilat a condemnar Jesús a mort; ell tenia l'autoritat per dur-ho a terme. (Confer J. A. Pagola pp. 378-386)

La crucifixió -Com en parlen els autors contemporanis de Jesús.

La condemna a mort de Jesús passa per la **crucifixió**. Així ens ho recorden les estacions del via-crucis. Jesús sap el que és la crucifixió; des de nin n'havia sentit parlar. Era considerada en aquell temps com l'execució més terrible i més rebutjada. Flavi Josefo diu que era "la mort més miserable de totes" i Ciceró la qualifica com "el suplici més cruel i terrible". (*A Verres*, 2, 5, 165). La crucifixió no era una simple execució, sinó una tortura lenta.

Flavi Josefo, quan descriu la caiguda de Jerusalem, conta que els vençuts "eren assotats i sotmesos a tot tipus de tortures abans de morir crucificats enfront de les murades... Els soldats romans, amb ràbia i odi, per burlar-se d'ells, penjaven de diverses formes els qui agafaven, i eren tantes les seves víctimes que no tenien espai suficient per posar les seves creus, ni creus per penjar-hi els seus cossos" (*La guerra judía* V, 449-451).

La crueltat de la crucifixió estava pensada per aterrir a la població i perquè servís d'escarment general. Sempre era un acte públic.

Durant molts d'anys fou l'instrument més habitual per a "pacificar" les províncies rebels. En un període de 70 anys, pròxims a Jesús, Flavi Josefo informa de 4 crucifixions massives: l'any 4 a. C., entre els anys 48 a 52, l'any 66 i a la caiguda de Jerusalem de l'any 70. (*La guerra judia II, 75*)

b) En quina realitat religiosa i social vivim aquesta Setmana Santa.

Crec que, especialment, els qui tenim uns certs anys de vida som conscients que l'ésser humà ha experimentat uns canvis accelerats.

Quan contemplem els tres via-crucis, que hem recordat, ens podem imaginar la devoció en què s'acudia a reviure, passa a passa, la crua Passió i Mort de Jesús.

Però ara, "l'augment de la velocitat de la vida quotidiana d'individus i grups humans afecta profundament, no sols la imatge que ens feim de Déu, sinó sobretot la pèrdua i minvament de la importància existencial que Ell hauria de tenir en la vida de cada dia. Déu, el Déu dels nostres pares, s'ha convertit per a molts en el Gran Desconegut; el seu buit l'omplim de mil maneres...

Això, però, no significa que el nostre temps pugui ser qualificat d'irreligiós, d'estrany al "més enllà" de la raó. Tal volta perquè ens trobam davant una profunda crisi de la raó i de la història, en comparació amb els anys seixanta i setanta del segle XX, en el moment actual, les ofertes religioses abasten un tram amplíssim, fruit de "l'oferta i la demanda" (Lluís Duch – *Un extraño en nuestra casa* – Herder, Barcelona – 2007, p. 483.

A diferència del que succeïa fa encara pocs anys, el Déu de la tradició jueva cristiana inspira avui poca confiança; per això són molts els que es mostren partidaris d'una "religió sense Déu" o almanco sense Església.

Així i tot es pot afirmar que, "tant a nivell popular com a nivell erudit, la religió gaudeix d'una salut acceptable amb manifestacions que donen peu a pensar que pràctiques i comportaments, considerats definitivament superats, retornen i sorgeixen amb nova vigència" (Lluís Duch - *Ibidem*, p. 484). Entre els quals hi podem incloure les processons de setmana santa.

Igualment s'ha arribat a la conclusió que qualsevol antropologia, mínimament seriosa i posada al marge de les conviccions personals, no pot prescindir de "lo religiós" perquè, per bé o per mal, és un dels elements constitutius del que és humà com expressió de la contingència de l'existència humana.

Faré referència a l'actual interès per "lo religiós" que mostra ben eloqüentment els trets de la fisonomia material i espiritual pròpia de la nostra societat.

El retorn de "lo religiós" és, **en primer lloc**, redescobriments, perquè "lo religiós" com a tal mai s'ha allunyat de l'home. Succeeix que es dona, més aviat, al marge o en contra dels sistemes religiosos o eclesiàstics establerts i condueix cap al que podríem anomenar "religió a la carta", fins a arribar, segons les pròpies sensibilitats i interessos, a les innombrables i contraposades manifestacions.

Una **segona característica** que està fortament relacionada amb la primera, pot considerar-

se una conseqüència necessària de les diverses formes d'individualisme.

El subjecte religiós actual adopta comportaments més o manco gnòstics. Cerca més la funció terapèutica de la religió per tal de donar solució als propis problemes i conflictes, especialment als psicològics i als relacionats amb la responsabilitat ètica vers l'altre.

D'aquí es poden explicar també tantes incoherències i desajustaments dels sistemes socials actuals.

Als principis del segle XXI, però, la qüestió capital és la de Déu, que sempre ha estat, és i continuarà essent la qüestió de les qüestions, el gran interrogant que, conscientment o inconscient, es plantegen els humans en un moment o altre de la seva existència. (Conf., Lluís Duch – Ibidem, p. 485).

Podem constatar, així mateix, que la crisi de Déu que es detecta a l'Occident, no implica la defunció dels déus. Així el "déu diner", per exemple, exerceix un poder omnipresent i una atracció irresistible en tots els sectors de la societat actual fins el punt de poder ser considerat com el primer déu de la religió universal anomenada **capitalisme**. En general aquest déu es presenta acompanyat del **déu consum** que és una de les figures més destacades i reverenciades de la religió del moment present.

L'egolatria és un altre dels fenòmens religiosos més significatius i atractius del nostre temps. I perquè surten del jo de cadascú, aquests déus són innumbrables i "fets a mida" (Conf. Lluís Duch – Ibid., p. 488).

Un altre fenomen que podem trobar en els nostres dies, i també als temps antics, són els **déus** com expressió del que es considera **econòmicament, social i cultural** més convenient i profitós, al marge de la justícia i la compassió. Per això mateix és necessària la distinció entre Déu i els déus; la qual cosa suposa una autocrítica que ens mena a preguntar-nos, quins són els meus déus? I quin és el meu Déu?

Si volem respondre a aquestes preguntes seriosament i honestament, haurem d'admetre que la religió del capitalisme i del "déu diner", d'una manera o altra, ens implica en un destí que sembla incert però inevitable.

I si volem respondre a la pregunta, quin és el meu Déu? Des de la **Bona Nova evangèlica**, haurem de partir de l'Encarnació del Fill. Déu en Jesucrist es posa al nostre lloc i nosaltres ens posam en el seu. Per això acollirem i reconeixem a Déu en qualsevol home o dona, és a dir, en el pròxim, en el qui està a prop; la qual cosa demana un moviment d'aproximació a aquest home o dona concrets (en freqüència desfigurats, deshumanitzats i insuportables) per tal que, aquí i ara, ens mostrin el rostre de Déu.

Per aquest camí el cristianisme té ara la gran oportunitat de voler ser el que fou als seus orígens: "una religió profètica, una religió basada en la distinció pràctica entre els déus del moment present i el Déu de Nostre Senyor Jesucrist" (Lluís Duch, *ibidem*, p. 492).

El Déu cristià és "antisistema"; "s'alegra amb els qui s'alegren, però sobretot plora amb els qui ploren" (Rom. 12,15). Ell, a Auschwitz, no hi

assistia passiu o indiferent, sinó que estava en totes i cada una de les víctimes i en totes les innombrables deshumanitzacions sorgides en el nostre temps (Conf. Lluís Duch, *ibid.*, p.493)

Breu reflexió sobre la crisi econòmica actual

No és aquest el moment d'analitzar en profunditat el per què hem arribat a la situació de la crisi actual i de les seves conseqüències; però sí dir que, si partíssim de la proposta evangèlica de Jesús, d'un regne de veritat, justícia, amor i pau, seria impensable arribar a una situació com aquesta. Sí, és comprensible des de l'egolatria, l'individualisme o el "déu consum" del capitalisme.

Recordem algunes pinzellades de l'esmentada crisi:

L'any 2007 el sistema financer dels Estats Units va patir una gravíssima crisi per haver concedit una gran quantitat de préstecs a persones que molt difícilment els podrien tornar. D'aquesta manera el capitalisme liberal nord-americà genera des de fa anys una gran quantitat de pobres que se sostenen, sense serveis públics, mitjançant la concessió de préstecs.

Aquesta crisi financera va afectar tot el món, però especialment Europa. Els bancs deixaven diners a privats per comprar vivendes i per obrir i fer créixer negocis sense més garantia que la hipoteca i una o dues nòmines; també en deixaven a les administracions públiques per crear infraestructures i amb la sola garantia del creixement econòmic.

Com a conseqüència ve la retallada dels crèdits als bancs.

A Espanya aquesta dinàmica fou espectacular a causa de la bombolla immobiliària i d'unes inver-

sions faraòniques en infraestructures que, endemés, d'elles se n'aprofitaren polítics corruptes.

Hem de reconèixer que tots plegats hem volgut viure per damunt les nostres possibilitats. Aquesta societat de consum ens ha enganyat. I ara tots hem de pagar els endeutaments que segurament es reparteixen injustament.

Com sempre, són als més febles i pobres a qui es retallen els serveis bàsics, els primers a caure en l'exclusió social són els qui menys tenen; i la cara més perillosa d'aquesta crisi són les persones que han quedat a l'atur i no troben feina.

També la crisi ha empitjorat els esforços internacionals per dur a terme els Objectius de Mil·leni de les Nacions Unides per tal d'arrencar del planeta la pobresa, l'analfabetisme i les desigualtats.

Davant aquesta situació, certament ben complexa, recordem que el regne de veritat, justícia, amor i pau de Jesús ens pot fer veure com hem d'actuar.

c) Missatge de la Mort i Resurrecció de Jesús.

Mort

Quan ens volem acostar als moments de la mort de Jesús, ho hauríem de fer, no sols des de la descripció psicològica de la seva passió, sinó mirant les seves actituds a la llum del "sofriment del just innocent", descrits en diversos salms ben coneguts pel poble jueu.

Els primers cristians recordaven que, al final de la seva vida, Jesús visqué una lluita interior angoixosa fins al punt de demanar a Déu que l'alliberàs d'aquella mort tan dolorosa. A l'hort de

les oliveres, l'evangeli de Marc parla de tristesa: Jesús, separat dels deixebles, es troba en una tristesa mortal; en aquest moment, prostrat a terra, Jesús comença a pregar: "Abbà, Pare! Tot t'és possible; aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols" (Mc. 14,36).

En aquests moments difícils, Jesús s'abandona totalment a la voluntat del seu Pare, encara que morir d'aquella manera li semblava absurd i incompreensible.

S'hi afegia, endemés, la insensibilitat i l'abandó dels seus deixebles, que l'enfonsen en la soledat i la tristesa.

La soledat de Jesús és total. El seu sofriment i els seus crits no troben eco en ningú: Déu no li respon; els seus deixebles dormen.

Així es pot entreveure la soledat de Jesús al llarg de tota la passió, encara que els evangelistes parlin d'unes poques persones compassives que l'acompanyen.

Tots els evangelistes coincideixen en la presència de Maria de Magdala. Marc i Mateu parlen de dues altres dones: Maria, la dona d'Alfeu, mare de Jaume el menor i Salomé, mare de Jaume i Joan. Només el quart evangeli fa menció de la mare de Jesús i de Maria la dona de Cleopàs.

Les primeres generacions cristianes recorden que Jesús havia mort pregant a Déu i també que havia llançat un gran crit.

Segons l'evangelista Lluc, quan Jesús fou clavat a la creu deia: "Pare, perdona-los, perquè no saben el que fan". Sens dubte, aquesta era la

seva actitud interior; així ho havia ensenyat als seus seguidors, demanant que estimassin als enemics.

A pesar del silenci de les darreres hores de Jesús, els evangelistes ens recorden unes paraules inspirades en els salms: "Pare, a les vostres mans encoman el meu esperit". "Tenc set". "Tot està complert". Eloí, Eloí, lemà sabactaní!, és a dir "Déu meu, Déu meu! Per què m'heu abandonat" (Conf. J. A. Pagola - Ibi. pp. 400-408).

Resurrecció

Sembla que la mort de Jesús, ràpida i violenta, provoca en els seus seguidors una crisi profunda. Pot ser que, per salvar la vida, fugiren cap a Galilea; però poc temps després tornen altra vegada a Jerusalem i es reuneixen en nom de Jesús i diuen, amb tota convicció, sense por ni covardia que "Jesús està viu. Déu l'ha ressuscitat". Així en torn els anys 35 a 40 ja disposen d'unes fórmules del que és essencial de la seva fe: "Déu ha ressuscitat a Jesús d'entre els morts" (Rm. 10,9).

D'aquesta manera, els cristians de la primera generació, volen dir que la resurrecció li ha succeït a Jesús, al crucificat; no a la imaginació dels seus seguidors. La resurrecció és un fet real, no producte de la seva fantasia ni resultat de la seva reflexió.

Però aquesta resurrecció no consisteix en retornar a la seva vida anterior a la terra, sinó que entra definitivament en la Vida de Déu. Jesús és qualcú real i concret, però no poden conviure amb ell com a Galilea; és Jesús amb una existència nova.

Per aquells primers cristians és impensable imaginar a Jesús sense cos: ja no seria un ser humà. Però no estan pensant en un cos físic, sinó en un cos gloriós que dóna plenitud a la seva vida desenvolupada en aquest món i entregada al regne de Déu, regne de veritat, justícia, amor, pau ...

El seu cos gloriós suposa un personalitat que surt de la força gloriosa del mateix Déu; resuscitat pel mateix esperit de Déu, creador.

També pensen, aquells primers seguidors, que Jesús és el "primogènit d'entre els morts" (Col. 1,18); la qual cosa vol dir que ens inclou a nosaltres com a fonament i garantia de la resurrecció de la humanitat. Ho consideren com un fet real i decisiu per a la història humana.

Per arribar a aquest convenciment la seva fe no es recolza en el buit. Així ho confirmen les fonts: han fet un procés que ha revifat la fe que tenien en Jesús i els ha obert a una experiència nova i inesperada de la seva presència entre ells; i això perquè Jesús, assassinat injustament per la seva fidelitat a Déu, no ha pogut ser eliminat per la mort.

En resum, els relats evangèlics sobre la resurrecció de Jesús ens volen comunicar:

L'experiència que va transformar els seus seguidors.

La trobada personal amb Jesús ple de vida.

Per pròpia iniciativa és Jesús que es fa present en les seves vides.

Jesús les comunica el perdó i la pau.

Jesús els allibera de la covardia, de la tristesa i la por que els paralitza.

Els envia a comunicar el seu missatge. (Conf. J. A. Pagola – Ibid. pp. 412-425)

d) Invitació a celebrar l'Any de la Fe.

Permeteu-me, finalment, que recordi el que jo mateix escrivia al Setmanari Felanitx el prop passat 19 d'octubre. Es tractava d'una invitació a celebrar, durant un any, l'Any de la Fe en el sentit de **“(Re)descobrir” l’alegria de creure”**.

Aquest esdeveniment fou convocat pel Papa Benet XVI amb motiu del 50 aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II pel Papa bo Joan XXIII i del 20 aniversari del Catecisme de l'Església Catòlica signat pel Papa Joan Pau II.

La Delegació de Catequesi del nostre Bisbat ha preparat 8 temes per ser reflexionats i dialogats en grups. I així s'està fent a la nostra Parròquia, sempre oberta a tothom.

Crec que és una bona eina per a preguntar-nos, quin és el meu Déu? És a dir, un ajut per aterrar, per a fer un autoexamen reformador de la pròpia fe, a nivell personal amb les aportacions, sempre enriquidores, que suposa parlar-ne en grup.

Pens que, del que he dit abans, es pot deduir que el Déu de Jesús és el Déu-amor, de Déu només en pot brollar amor, que Déu t'estima (m'estima) des de sempre i per a sempre; mai retira el seu amor a ningú.

Pot ser tinguem l'experiència que Déu no estima fins que ens comportam bé. La veritat és que Déu t'estima (m'estima) tal com ets (com som); abans que canviïs, abans que siguis millor. I això,

sens dubte, produeix un canvi interior. (Extracte de J. A. Pagola, citat al primer tema de l'Any de la Fe)

Amigues i amics confreres, germanes i germans felanitxers. Tots els qui compartiu desig i esforç per a una comunitat més humana i més d'acord amb la Bona Nova de Jesús:

Vos vull agrair la paciència que heu tingut d'escoltar la meves paraules.

Volent ser unes indicacions que ens ajudin a viure, des de la llibertat de cadascú, la Setmana Santa felanitxera de l'any 2013.

Sense oblidar la rica herència rebuda dels avantpassats, situem-nos en la realitat actual que vivim.

Els humans ens movem enmig d'alegries i penes, certeses i dubtes, d'inconformismes personals i socials...

Fixar la mirada vers la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús de Natzaret i el seu missatge evangèlic, ens pot obrir nous camins per tal de (re)descobrir el desig de "passar per aquest món fent el bé", per un món ben concret i felanitxer.

Bona Setmana Santa i molts d'anys a tots.

Publicacions de la Confraria de Sant Agustí.

- Bernat Vidal i Tomàs*, Pregó de Setmana Santa, 1958.
Josep M.^o Llompart de la Penya, Pregó de Setmana Santa, 1959.
Jaume Oliver Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1960.
Guillem Colom i Ferrà, Pregó de Setmana Santa, 1961.
Pere Xamena Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1962.
Miquel Pons i Bonet, Pregó de Setmana Santa, 1963.
Germà Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1964.
Jaume Vidal Alcover, Pregó de Setmana Santa, 1965.
Miquel Bota Totxo, Pregó de Setmana Santa, 1966.
Bartomeu Bennàsser Cifre, Pregó de Setmana Santa, 1967.
Josep Melià Pericàs, Pregó de Setmana Santa, 1968.
Antoni Oliver Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 1969.
Robert Pring-Mill, Pregó de Setmana Santa, 1970.
Bru Morey Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1971.
Pere Estelrich Juan, Pregó de Setmana Santa, 1972.
Gabriel Janer Manila, Pregó de Setmana Santa, 1973.
Bartomeu Bennàsser Vicens, Pregó de Setmana Santa, 1974.
Joan Vidal Perelló, Pregó de Setmana Santa, 1975.
Teodor Úbeda Gramage, Pregó de Setmana Santa, 1976.
Jeroni Juan Tous, Pregó de Setmana Santa, 1977.
Antoni Obrador Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1978.
Francesc Riera Montserrat, Pregó de Setmana Santa, 1979.
Pere Antoni Massutí Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1980.
Gabriel Rebassa i Bisquerra, Pregó de Setmana Santa, 1981.
Rafel Mateu Rosselló i Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1982.
Bartomeu Torres i Gost, Pregó de Setmana Santa, 1983.
Jaume Estelrich Juan, Pregó de Setmana Santa, 1984.
Teodor Suau Puig, Pregó de Setmana Santa, 1985.
Manuel Bauçà Ochogavia, Pregó de Setmana Santa, 1986.
Maria Eulalia Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1987.
Joan Maimó i Vadell, Pregó de Setmana Santa, 1988.
Gabriel Reus i Mas, Pregó de Setmana Santa, 1989.
Margarida Tauler i Valens, Pregó de Setmana Santa, 1990.
Bartomeu Pou Jaume, Pregó de Setmana Santa, 1991.

- Maria Adrover Oliver*, Pregó de Setmana Santa, 1992.
Guillem Feliu Ramis, Pregó de Setmana Santa, 1993.
Jaume Obrador Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1994.
Antoni Soler i Font, Pregó de Setmana Santa, 1995.
Miquel Julià i Maimó, Pregó de Setmana Santa, 1996.
Andreu Rigo Sureda, Pregó de Setmana Santa, 1997.
Joan Manresa, Pregó de Setmana Santa, 1998.
Jaume Santandreu, Pregó de Setmana Santa, 1999.
Llorenç Lladó Calafat, Pregó de Setmana Santa, 2000.
Bartomeu Tauler Valens, Pregó de Setmana Santa, 2001.
Andreu Manresa Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 2002.
Ambròs Cots Dorca, Pregó de Setmana Santa, 2003.
Joan Pla García, Pregó de Setmana Santa, 2004.
Bartomeu Mestre i Sureda, Pregó de Setmana Santa, 2005.
Pere Artigues Sirer, Pregó de Setmana Santa, 2006.
Carles Marín i Lladó, Pregó de Setmana Santa, 2007.
Antoni Bennàssar Roig, Pregó de Setmana Santa, 2008.
Jaume Canet Adrover, Pregó de Setmana Santa, 2009.
Llorenç Huguet i Rotger, Pregó de Setmana Santa, 2010.
Antoni Mesquida Ferrando, Pregó de Setmana Santa, 2011.
Valentín Mendoza Rodríguez, Pregó de Setmana Santa, 2012.
Bartomeu Fons Pascual, Pregó de Setmana Santa, 2013.

